

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

To smukke Viser.

Den Første:

Havet er sjønt!

Den Aanden:

Mathilde!

Thiondhjem. u.a.

Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

V box 6:167

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0 mm

[Wolff, Simon Olaus]

Havet er skjønt!

Havet er skjønt, naar det roligent hvælver,
Naar Sølen opstiger af dets Skjød,
Rødgule Søiler paa Havet den maler,
Nys laa Naturen som om den var død,
Nu høres Fuglen ude paa Havet at synge,
Lover sin Skaber, Vorherre og Gud,
Der høres flere Stemmer og Toner,
Hver har sin Skabning som dannes af Gud.

Harmoniske Toner jo Bølgerne giver,
Naar de mod Brændingen styrter sig frem,
Naar vi vort Blik til Landet henvender,
Da ser vi Marken og Skoven saa skjøn,
Der høres Læren om Morgnen slaa Triller
Sangere høres i Skoven saa grøn,
Naturgal høres, ja Sidstenen spiller,
Der høres alle Slags Toner saa skjøn.

Imellem Norges urgamle Tinder,
Skal heriske Frihed blandt Folket i Nord,
Om vore Fædres Stordaa og Minder,
Saga fortæller og dem som er stor,
Frithjof med Snekken paa fraadende Bølger,
Udaf Sogn'fjorden han seiler saa bold.
Ingeborg Fagre paa Havet ham følger,
Høsten er kommen, Elida har Skjold.

Mathilde!

Mel. Kom og følg mig ned til Strandten.
Mathilde tenk nu paa den Gang
Jeg ved Din Side sad;
Paa grønne Vand vi taltes ved
Om Elskov, og var glad.

Din Mund den talte søde Ord,
Og gjorde Lovstet saa:
"Mens vi var til paa denne Jord,
Vi ei adskilles maa".

Om Fremtidshaabet talte vi,
Og svor vor Trostsabs Ed;
Naar jeg saa Dig, min utro Ven,
Var jeg saa glad igjen.

Du Himlen selv til Vidne tog,
At Du skul' blive tro;
Den Jordplet som omkring os var,
Laa i Naturens Rø.

Ustadigt Pigens Lovste er,
Det er som Skum paa Vand,
Som Rør for Binden giver sig,
Og ei kan holde Staud.

Det Baeger som Du skænte i,
For mig var Malurt Vand;
Bed Tiden kan det hænde sig,
Du selv det tømme kan.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10 20 30 40 50 60 70 80
100 90 80 70 60 50 40 30 20 10
0

Til Ekkre med Din Kjæreste,
Du anden Dalissa!
Med Ondskabs Svig og Kvindens Lust
Som Du i Hjertet bar.

O Pige, tænk paa Skrifstens Ord,
Hvad deri monne staar;
Meneder neppe Himlen faar,
Naar han af Verden gaar;

O, Julia, Din Dom er streng,
Det ser jeg visselig,
Men selv jeg Aarsag var i den,
Kan Gud tilgive mig?

Farvel! Farvel! ustadic Ven,
Ieg takker nu for mig;
Ieg takker Gud i Himmelten,
For jeg er fri fra Digr.
